

JUNTS TRENCA AMB EL PSOE I AVISA QUE NO DONARÀ SUPORT A CAP GOVERN ESPANYOL

El president Carles Puigdemont responsabilitza Pedro Sánchez del trencament: “els hem donat oportunitats per canviar, i aquí l'únic canvi que hi ha hagut ha sigut el canvi d'hora”

Junts per Catalunya ha trencat amb el PSOE davant els reiterats incompliments a l'acord de Brussel·les. La militància del partit ha avalat amb un 86,98%, la decisió presa per unanimitat de la Direcció Nacional. En total en la consulta hi ha hagut una participació del 66,29%.

El president Carles Puigdemont, en una conferència de premsa a Perpinyà, ha anunciat el trencament del partit amb el govern de Pedro Sánchez: “passada la primera meitat de la legislatura de Pedro Sánchez, constatem que no hi ha confiança suficient en l'àmbit polític. El PSOE no ha tingut la voluntat política d'executar els acords establerts, com tampoc ha canviat les condicions polítiques perquè una de les parts pugui negociar sense l'amenaça de la repressió”. En aquest sentit, ha responsabilitzat el partit socialista de “trencar l'acord a consciència”: “el PSOE és el responsable màxim: és ell, no Junts, qui té a l'abast totes les palanques del poder”.

Per altra banda, el president ha deixat clar que la voluntat

de Junts no passa per establir l'estat espanyol, per això ha refermat que no pensen donar suport a cap govern espanyol “ni a aquest, ni a un altre”. “A diferència d'altres, no estem disposats a continuar ajudant un govern que no ajuda Catalunya”, ha reblat.

El secretari general Jordi Turull, en entrevistes als mitjans de comunicació, ha assegurat que el president Pedro Sánchez ara “ha de reflexionar i explicar com pensa afrontar aquesta nova situació” i ha recordat que el PSOE no ha complert en tot allò que depèn d'ells, com les balances fiscals, els avals al lloguer, la llei contra la multireincidència, o la millora als serveis i infraestructures.

En aquest sentit, ha assegurat que la negociació amb el PSOE “s'ha acabat convertint en una tertúlia” i que, per tant, no volen “perdre més el temps”. Turull ha recordat que Junts ja ha anat fent avisos durant aquests dos anys que ha durat l'acord: “No complir amb Junts té conseqüències. Els varem avisar que os compleix o això no té recorregut. Altres

sempre troben una excusa per seguir, nosaltres no.”

Al seu torn, la portaveu de Junts al Congrés, Míriam Nogueras, ha assegurat que la decisió de trencar les relacions amb el PSOE “no és una pausa tècnica, sinó el final de la via”. Segons Nogueras, “trencar significa trencar”, i a partir d'ara “s'acaben les negociacions a Suïssa, al Congrés i amb el govern espanyol”.

La portaveu ha justificat el trencament pels incompliments del Partit Socialista en matèries com la publicació de les balances fiscals, la delegació de competències en immigració, la representació internacional de Catalunya o el desplegament de la llei d'amnistia. “Junts no dona els seus vots per mantenir Sánchez al poder, sinó per ajudar Catalunya”, ha remarcat.

Pel que fa al futur, ha confirmat que Junts no negociarà més amb el PSOE i que el partit votarà “el que sigui bo per Catalunya”. També ha retret a Salvador Illa ser “còmplice dels incompliments” i ha acusat el PSOE d'escollir “PP i Vox abans que Junts per Catalunya”.

RESULTATS CONSULTA

Estàs d'acord amb la proposta de la Direcció Executiva Nacional de donar per finalitzat l'acord d'investidura amb el PSOE davant dels reiterats incompliments dels seus compromisos?

PARTICIPACIÓ **66,29%**

SÍ **86,98%**

NO **10,22%**

BLANC **2,80%**

junts

President Puigdemont: “El PSOE no ha tingut la voluntat política d'executar els acords establerts”

Avui fa exactament vuit anys que el Parlament de Catalunya declarava la Independència de Catalunya. Aquella declaració era fruit d'un referèndum, un referèndum aprovat per les institucions catalanes, és a dir, el Parlament i el Govern, que va comptar amb una participació massiva a favor de la independència de Catalunya. El referèndum i la declaració d'independència són dues decisions que Junts per Catalunya considerava i considera vàlides, vigents i legítimes; i així ho vam fer constar a l'acord de Brussel·les que vam signar ara fa dos anys. El referèndum i la declaració d'independència van ser respostes democràtiques i polítiques a la falta de resposta i a l'absència de política per part de l'Estat, que en cas de ser-hi, haurien contribuït a resoldre un conflicte històric. En qualsevol cas, les dues fites marquen un punt d'inflexió definitiu en les relacions Catalunya-Espanya, amb l'objectiu de situar-les en la lògica del reconeixement i del respecte mutu que la lògica de la dependència no ha

estat capaç d'assegurar al llarg de dècades.

La dependència d'Espanya té uns costos insostenibles per Catalunya. Més pobresa i més empobriment. Menys recursos pels catalans dels que els catalans generen. Una incapacitat de poder tenir una política fiscal justa i sostenible. Una pèssima cultura burocràtica, una desinversió crònica, un mal funcionament dels serveis públics estatals, una absència absoluta de palanques efectives per abordar reptes que té el nostre país en habitatge, en sanitat, en educació, en el tercer sector, en seguretat, en el repte demogràfic en els dos vessants, la falta de natalitat i l'increment de la immigració i una desprotecció cada dia més alarmant de la llengua catalana. De manera que, els problemes de la Catalunya d'avui que tothom pateix en forma de retards del servei de Rodalies o de la inexistència del servei de Rodalies, fins als que el pateix perquè no pot matricular-se a la facultat de Medicina, fins al que no pot accedir a un habitatge, fins al

que no pot cobrar un salari digne. Tots aquests problemes no els hem de buscar en el procés d'independència, sinó exactament al contrari, en la dependència d'Espanya, en el procés sostingut de dependència per la força, per la violència, per la intimidació, sigui judicial, sigui lingüística, perquè cada dia costa més que respectin els drets com a català no parlant, sigui empresarial, des dels boicots fins a les amenaces de desinversió, o sigui mediàtica.

“La dependència d'Espanya té uns costos insostenibles per Catalunya. Més pobresa i més empobriment.”

Ara fa dos anys, aproximadament, els resultats electorals van fer possible l'oportunitat que sis anys enrere, és a dir, ara en farà vuit, el govern espanyol d'aleshores havia

negat. És a dir, la via de la negociació per parlar d'aquest conflicte i explorar-ne les vies de solució. Si ja hi estava un govern, feia ara vuit anys, com no hi hauríem d'haver estat ara fa dos anys, quan cap de les propostes o projectes empresos per a Espanya fins aleshores no havia servit ni tan sols per compartir un mateix relat del problema. I d'aquí surt el que anomenem el pacte de Brussel·les que vam signar ara farà el dia 9 de desembre, farà dos anys. Tant el PSOE com Junts per Catalunya, en aquell document, vam reconèixer les profundes discrepàncies des de les quals partíem. Vam voler fer un acte d'honestedat. Venim de molt lluny, tenim discrepàncies molt profundes. I a més a més vam fer constar que érem conscients de la complexitat i dels obstacles en què el procés de negociació es trobaria. I així ho vam escriure. I si aneu al document veureu que això surt ja en els primers paràgrafs.

Per tant, no ens quedàvem a engany ni de les dificultats ni dels obstacles. I com que

érem conscients d'això, nosaltres sabíem que calien uns ingredients imprescindibles si volíem arribar lluny, que són condicions determinades, voluntat de les dues parts, confiança política i, finalment, lògicament, resultats. Nosaltres ens vam proposar, almenys internament, i crec que alguna vegada en públic així també ho vam dir, de fer una avaluació d'aquest procés a meitat del seu recorregut per donar temps a comprovar el recorregut que podia tenir, però sobretot per tenir una certa perspectiva, o una perspectiva almenys suficient, perquè poguéssim arribar a conclusions i, en conseqüència, prendre decisions. Si us enrecordeu, ara farà aproximadament un any, vam començar a tenir evidències que aquells ingredients a què abans he fet referència no s'estaven donant. I pitjor encara, no semblava que hi hagués disposició a corregir-ho. Nosaltres sabíem des del principi qui teníem al davant. Sabíem de la temptació tactivista que li coneixíem i li coneixem al Partit Socialista. Però també sabíem que nosaltres no estàvem disposats a garantir tota una legislatura en aquelles condicions.

D'altres és evident que no hi tenen cap problema, però la gent de Junts sí. I això ells, el Partit Socialista, ho han sabut des del primer dia que ens van venir a buscar per si hi havia possibilitat d'entesa. Els vam deixar meridianament clar. Per fer el mateix que altres fan i que heu fet a l'anterior legislatura, nosaltres no som els socis que busqueu. I per això vam fer, ara farà un any, un avís molt seriós.

I vam proposar que el president Sánchez se sotmetés a una qüestió de confiança. La mediació de Suïssa va suggerir que, a la vista dels compromisos explícits per part del Partit Socialista, que seria interessant concedir una pròrroga per comprovar si aquells compromisos es materialitzaven. Semblava que havien entès el missatge, però només ho feien veure. I a mesura que passaven les setmanes, que passaven els mesos, quedava clar que el PSOE només el mou el tactivisme del poder, però el poder que d'altra banda ja ho vam comprovar a Barcelona quan va decidir pactar amb el Partit Popular per impedir que Junts per Catalunya, força guanyadora de les eleccions, tingués l'alcaldia de Barcelona. I va quedar clar, per tant, que no tenia voluntat a l'hora de les eleccions, tingués l'alcaldia de Barcelona. I va quedar clar,

per tant, que no tenia voluntat de forçar les costures del règim del 78 per complir amb allò que el pacte de Brussel·les diu el primer paràgraf, que és desenvolupar, i cito textualment, “una dinàmica per resoldre el conflicte en termes diferents dels de la darrera legislatura”. I bé, passada pràcticament la primera meitat de la legislatura, falta poc més d'un mes, però efectes de compliment dels compromisos més importants, allò que no s'ha pogut fer en dos anys, veiem molt difícil que es pugui fer en tres setmanes. Hem de constatar que no hi ha confiança suficient i de fet la desconfiança mútua és la mateixa. La confiança no hi és. Potser hi ha confiança política a nivell personal, però no a nivell polític, que és el que es tractava de construir venint d'on venim de tan lluny. Si hem d'arribar lluny, potser que ens començarem a fer una mica de confiança, però la confiança s'ha d'acreditar, no es pot donar per suposada. Considerem que no hi ha voluntat per part del Partit Socialista per executar els acords polítics en temps i forma. Fixeu-vos bé què dic per executar els acords polítics, perquè hem arribat a acords polítics i alguns de molt importants, però no s'han executat ni en temps ni en forma, i després m'hi referiré. No han canviat tampoc algunes de les condicions crítiques que impedi- en encara que una de les dues parts es pugui asseure a la negociació sense tenir un xantatge al damunt de la repressió, sense córrer el risc de ser empresonat, extraditat o perseguit. Això érem conscients que fa dos anys hi era, però justament ens havíem jurat tots plegats que amb aquestes condicions no es podia establir una relació d'igualtat, en la que una part té les mans lligades al darrere. I finalment, tampoc no hi ha hagut resultats suficients que justifiquin que continuem donant per vàlida la via oberta ara fa dos anys.

De fet, des de l'arribada del Partit Socialista al govern de la Generalitat, hem reculat en tots aquells aspectes. I hem reculat d'una manera que sembla que hi hagués un interès que l'acord de Brussel·les no espatllés l'estratègia de l'anestèsia. Espanyolització de Catalunya galopant, descatalanització de les institucions nacionals de Catalunya, reculada en els drets lingüístics dels catalanoparlants, cada dia més indefensos, passivitat absoluta davant del desastre de Rodalies. Indolència total davant del patiment de milers de catalans que no poden agafar el que és normal en qualsevol societat, més o menys endreçada, que és agafar el tren. Passivitat davant de la desinversió crònica de l'Estat

o del col·lapse dels serveis públics.

L'existència d'una aliança tripartita, Vox, Partit Popular i PSC, per bloquejar les propo- tes en l'àmbit nacional, que Junts per Catalunya planteja per poder parlar a la taula de Suïssa, perquè havíem quedat que podríem parlar de tot, però aquesta aliança estratègica de l'espanyolisme es manté molt més sòlida i unida que la propaganda ens vol fer creure. El PSC es recolza en PP i Vox per bloquejar i per debatre avenços per Catalunya que proposa Junts per Catalunya. Hem tingut paciència. Sé que ara es dirà que n'hem esperat prou. Hem tingut paciència i quan ens en van demanar més n'hi vam posar més. I de fet, a aquestes alçades, nosaltres ja sabíem que el que ens proposem de resoldre o de contribuir a resoldre és complex, és llarg, demana molt de temps. Però pensàvem arribar a aquest primer tram de l'acord de Brussel·les, aquest primer tram de la legislatura, que demostrés per la via dels fets que era possible aprofitar aquella oportunitat que la democràcia ens havia brindat, que valia la pena continuar dedicant temps, dedicant esforços, dedicant riscos, perquè arribés un dia, s'arribés a un acord que culminés amb el reconeixement nacional, que fos efectiu, amb la protecció efectiva de la nostra llengua i que plantegéssim exercir el dret a l'autodeterminació sense l'amenaça de la represió, perquè aquest dret, els catalans ja el vam exercir fa 8 anys. Però no sense repressió, com recordareu tots molt bé, i com recordarem durant generacions.

De manera que hem fet tot el que tocava perquè aquell acord es complís. Però amb nosaltres sols no n'hi havia prou. El PSOE ha considerat que els seus tempos i els seus ritmes eren els únics vàlids. El PSOE ha actuat ignorant la seva debilitat parlamentària i no ha fet cas, jo diria que els ha menys tingut, dels avisos i senyals que els hem anat enviant aquests 22 mesos de treball o aquesta durant 19 trobades que hem celebrat a Suïssa. A diferència d'altres, insisteixo, nosal-

tres no estem disposats a continuar ajudant un govern que no ajuda Catalunya. Ni aquest govern ni qualsevol altre que no ajudi Catalunya. El nostre no és un projecte polític que tingui per vocació l'estabilitat espanyola. Si va bé per Catalunya, parlem-ne.

Sinó, adéu-siau. I per això, la Direcció Executiva Nacional ha decidit trencar el seu suport al Partit dels Socialistes, exercir l'oposició i, evidentment, consultar a la militància: sotmetre la consideració de consulta a la militància a un Consell Nacional extraordinari que se celebrarà demà a dos quarts de vuit del vespre, urgent i extraordinari, perquè pugui obrir les urnes a la militància a partir del dimecres de les 10 del matí fins al dijous a les 6 de la tarda, en què haurem de conèixer el resultat. En qualsevol cas, un pacte que no es pot desenvolupar en les condicions necessàries, que no gaudeix de la confiança política suficient i sense que se'n puguin executar la majoria dels acords, és un pacte trencat. Acords polítics rellevants, els quals vam arribar ja fa molt de temps, continuen pendants d'execució en temps i en la forma adequats. Per exemple, les balances fiscals, que és un acord que tenim ja de fa gairebé un any o una mica més d'un any, que no les tenim ni sembla que hi siguin mai. I d'altra banda, ens són absolutament necessàries, imprescindibles, per abordar tant el debat dels pressupostos com el debat del model de finançament. No podem anar a una conversació sobre els pressupostos del govern d'Espanya si d'altra part juguem les cartes marcades. Si d'altra part sí que sap la

realitat de les finances i tu no els coneixes perquè en el seu habitual joc de trilerisme sempre amaguen la boleta.

“Un pacte que no es pot executar és un pacte trencat. Hi ha acords rellevants als quals vam arribar fa temps que continuen pendants d'execució, com per exemple les balances fiscals”

I ho hem demanat insistentment. Hem tingut tanta paciència com ens han demanat. Però al final, contat i debatut, avui no podem presentar als ciutadans de Catalunya el resultat del càlcul formal de les balances fiscals que ajudin a entendre on som. Les xifres d'execució pressupostària que han de servir per monitoritzar si el pressupost de l'any passat s'ha executat i, per tant, si val la pena o no confiar en els teus vots perquè s'aprovi el pressupost de l'any següent. Doncs bé, s'està acabant l'any 2025 i encara no tenim tancat el 2024. Deixeu-me dir, encara no tenim sospitosament tancat l'any 2024 perquè el primer semestre del 2024, si ho recordareu, la xifra era escandalosament baixa, baixíssima, insultant. I no m'aventuro a pensar què pot haver passat el segon semestre, però em temo molt que les coses no hauran canviat gaire. Aleshores, com podem exactament n e -

gociar uns pressupostos si no sabem els de l'any anterior com s'han executat? Ep, estic parlant d'acords. Les balances fiscals, xifres d'execució pressupostària, no són reivindicacions que Junts està insatisfeta. No, no, és que hem arribat a aquest acord, caram, i ells només han de portar un botó. Igual que el resultat d'explotació, per exemple, de l'aeroport de Barcelona o del port de Barcelona i Tarragona. Sabem què guanya l'aeroport del Prat, sabem què guanya el de Barajas, sabem que s'hi gasta l'Estat amb un i altre? El mateix pels ports? No ho sabem. És que és una ciència oculta? Jo crec que no. Jo crec que aquestes empreses públiques controlades pel PSOE estan en condicions perfectes d'apretar el botó adequat, llistant l'Excel adequat, sapiguem si el port de Barcelona, si l'aeroport de Barcelona guanyen diners i si en guanyen, on van a parar aquests diners? Tan difícil és entendre que necessitem això dos anys després d'haver fet president el senyor Pedro Sánchez. El mateix passa amb la presència de Catalunya en organismes internacionals acordada, àmbits en els quals Catalunya té interès directe i en els que els estatuts d'aquestes organitzacions i la pròpia Constitució espanyola no ho impedeixen i que depenen només de la voluntat del govern espanyol i sobre la qual cosa teníem acord també de fa temps.

O la desclassificació de documents per conèixer més exactament què va passar als atemptats de Barcelona i Cambrils. No només això, sinó que documents ja desclassificats dels quals hem demanat accés tampoc se'ns han facilitat. I parlem de fa molt de temps que estem reclamant aquesta informació. La descongelació de lleis, diguem-ne efectiva, de lleis que ja hem negociat, que ja hem estat d'acord, que algunes s'han fins i tot admet a tràmit, però que dormen el son dels justos, sobre multi-reincidència, sobre ocupacions, que són una preocupació creixent tan exercit que per això el grup parlamentari de Junts per Catalunya planteja davant de les Corts espanyoles que això se n'ha de parlar. Diuen que sí, però no se'n parla. O el famós aval als propietaris de pisos de lloguer, que els lloguers no paguen, no poden pagar en molts dels casos el lloguer, que deuen moltes mensualitats,

que tampoc no paguen els serveis bàsics i que, òbviament, el propietari no té dret a tallar-los l'aigua, el gas, o que fins i tot poden haver-hi destrosses que el propietari ha d'assumir. Vam pactar amb ells que no podíem carregar sobre les espatlles dels propietaris una política social que és la que evita els desnonaments. Tots estem d'acord que a la tragèdia del desnonament que ha de patir una família, un estat no ho pot acceptar. Però és que això ara carrega només sobre les espatlles del propietari del pis. I vam acordar que hi hauria un aval que permetria, de manera retroactiva, cobrar els lloguers que no s'han pagat, pagar les despeses dels serveis pendents i fer front a les reparacions en el cas que l'immoble s'hagi deixat.

“El PSOE ha trencat el pacte a consciència. Estaven advertits i els hem donat per moltes oportunitats per canviar.”

Doncs bé, quants propietaris han cobrat això avui? O si voleu, també, la capacitat dels ajuntaments de poder disposar dels famosos romanents de tresoreria. Els que hem estat alcaldes i hem patit la regla de l'espès del senyor Montoro i el que ha representat pels nostres veïns i veïnes aquesta irrupció de les urbes de l'Estat sobre les finances molt més que sanejades de la majoria dels ajuntaments, sabem el que vol dir. En termes

de limitar el servei que has de prestar al ciutadà i que tu vols prestar al ciutadà. I una cosa que teníem acordada tampoc no han estat capaços d'executar. Una cosa que, a més a més, és benefici de tots els ajuntaments, de qualsevol color polític. Les traspàs de competències pactades per nomenaments de secretaris d'intervenció, interventors d'ajuntaments, que era una competència que si tenia la Generalitat, i sabeu qui la va treure? El PP. I sabeu qui no ens la torna? El PSOE. Ei, ho hem pactat. Sí, sí, pactat i de bon rotllo, però no hi són. Com tampoc, quan es van voler carregar els jutges de pau, si us en recordeu, que vam evitar-ho, casualment, per error, va caure a les compe-tències dels jutges de pau per casar. Vam dir, ei, és un error, ja ho recorregirem. Òbviament, ja us podeu imaginar que encara no ho han corregit. Lògicament, com passa en tota relació parlamentària, hi ha hagut també assoliments que sí que s'han concretat. I per ser justos, crec que n'hem de parlar, d'això. Des de la catalanització de la 2 de Sant Cugat, en català, que és un procés del qual ens en sentim absolutament responsables i orgullosos, el fet que es pugui parlar en català al Congrés dels Diputats, és un fet històric, no ho podem minimitzar, no ho farem nosaltres.

La llei de la ELA, que encara està lluny de poder garantir als familiars que pateixen que puguin tocar els diners que es mereixen. La bonificació del 100% de la seguretat social a monitors i entrenadors de clubs esportius amateurs del país, que a Catalunya és molt important, perquè a cada barri, a cada ciutat, a cada municipi,

tenim un club d'aquests que presta una extraordinària labor social, també de cohesió social. En aquesta gent nosaltres hem aconseguit una bonificació del 100% de la seguretat social, o que hi hagi l'obligatorietat d'atendre al català el servei de tant sol usuari d'empreses que presten el servei, el partit judicial de Sant Cugat, que ja era hora que es tingués, si voleu, el canvi a la directiva d'intel·ligència que posava el independentisme just per sota del jihadisme, això ara ja no hi és, efectivament, o haver frenat l'impost que es volia imposar en els ciutadans que tenien mútua de salut, o aquella amenaça que posava sobre els autònoms d'encarir la quota. Tot això, és clar, ho hem pactat, perdoneu, és que el PSOE ha pactat amb el PP el poder judicial. Aquestes coses no cal un acord d'investidura per aconseguir allò que parlamentàriament és bastant normal en qualsevol... No cal que anem a Suïssa perquè les quotes dels autònoms no s'apugin.

Tot això ho hem de fer i ho hem fet, però allò que ens va aportar a Suïssa, allò que ens va aportar justament a parlar de l'acord de Brussel·les, és el que avui vam fer fa vuit anys al Parlament de Catalunya. La voluntat del poble de triar lliurement el seu futur sense la repressió. Aquesta és la funció de Junts per Catalunya. No n'hem defugit cap altra de funció. A tots aquests debats hi hem sigut. Quan es parla d'habitatge, els primers. Quan es parla de salari mínim interprofessional, els primers. Quan es parla de pensions i de regularitzar-les en funció del cost de la vida, els primers. No hem de fugir

en cap ni un de debats, però que no obliidi el PSOE, tampoc, perquè existeix Junts per Catalunya. I ja vam dir que per fer el mateix nosaltres no érem els socis que calia. De manera que el PSOE ha trencat l'acord d'investidura a consciència. No pot dir que no estaven avisats, no pot dir que no sabessin que allò que estaven fent els portaria a aquest punt que avui som ara. Estaven advertits i perquè els hem donat moltes oportunitats per canviar i aquí, parafrasejant la nostra portaveu a Madrid, l'únic canvi que hi ha hagut ha sigut el canvi d'hora. No hi ha hagut res més. Per tant, és el PSOE el responsable màxim. Per què? Perquè és ell, no Junts. És ell que té a l'abast totes les palanques del poder. No n'hi falta cap. Junts no en té ni una. Tot el que tenim són set diputats. Déu-n'hi-do l'enrenou que els estem provocant.

“Sánchez podrà ocupar poltrones, però no podrà governar.”

Però totes les palanques, perquè aquest reguitzell d'acords, de voluntats, es puguin executar, no les té Junts. Les té el PSC i les té el PSOE, les té l'Ajuntament de Barcelona, la Generalitat, les Diputacions, el Govern de l'Estat, les empreses participades, tot arreu. Si no les fan servir, la responsabilitat no és de Junts, em sembla. Tampoc és de Podemos, que ha corregut aquesta brama. Perquè que quedi clar que quan Junts va haver de triar entre el PP o el PSOE, ara fa

dos anys va triar el PSOE. I que quedi clar que quan el Partit Socialista va haver de triar entre Junts o el PP, va triar el PP a l'Ajuntament de Barcelona. I perquè quedi clar que quan el PSC ha de triar el Parlament de Catalunya entre les propostes de Junts, tria el tripartit amb PP i Vox per bloquejar les propostes de Junts. Per tant, nosaltres a la pregunta de què passarà, l'hem respost. El que ens ha de respondre, què pensa fer a partir d'ara, és el Partit Socialista i el senyor Pedro Sánchez. De manera que si a partir del dijous a les 18h la militància de Junts ratifica l'acord pres aquest matí per unanimitat i després d'un debat molt interessant, molt ric, que dóna sentit justament a aquesta pluralitat i aquesta transversalitat que ens esforcem a protegir del que és Junts per Catalunya, el govern espanyol no tindrà ni podrà recórrer a la majoria de la investidura. No tindrà pressupostos i no tindrà capacitat per governar. Podrà ocupar poltrones, però no podrà governar. Podrà tenir poder, però no podrà tenir el govern. No podrà exercir el govern. De manera que amb això acabo, crec que el Partit Socialista ha de reflexionar. I ha de respondre davant de la ciutadania, ells han de respondre davant de la ciutadania, de quina manera pensen continuar, de quina manera pensen governar el país, perquè hi ha problemes, els problemes no es resolen des de la minoria i que han de poder explicar amb molta més precisió del que han fet fins ara com pensen governar més enllà de la seva proverbial capacitat per ocupar el poder. Moltes gràcies.

Turull reivindica la centralitat municipal de Junts davant els que volen adormir el país o incendiar-ho tot

El secretari general, Jordi Turull, ha reivindicat aquest dissabte el paper clau dels alcaldes i regidors del partit en la construcció del país, durant la Convenció Municipalista celebrada a Barcelona. Davant de representants locals d'arreu del territori, Turull ha obert el seu discurs amb un agraïment explícit "per la feina de servei als veïns, feta amb coratge, rigor i sensibilitat" i ha reivindicat la centralitat municipal de Junts davant els que volen adormir el país i els que volen incendiar-ho tot. En la convenció, el president de l'Espai Municipalista i alcalde de Sant Cugat del Vallès, Josep Maria Vallès, també ha posat en valor el compromís dels càrrecs locals del partit per lluitar en contra de problemàtiques com l'infrafinançament endèmic i la situació actual d'augment abrupte de la població

que condueix els ajuntaments al "col·lapse". "El món local és on la política pren sentit, on la política toca la pell de la gent", ha afirmat Turull, assegurant que "aquí és on Junts té l'ànima, el cor i el seu ADN". En aquest sentit, ha destacat que la força municipalista de Junts "ha posat sobre la taula temes de país com la multireincidència, les ocupacions delinquents o els fraus al padró", i ha reivindicat que el partit "ho ha traduït en iniciatives legislatives a les diferents cambres parlamentàries". En la mateixa línia, Vallès ha destacat la voluntat que hi ha de generar propostes des de l'espai municipal posant l'exemple de la seva alcaldia: "hem impulsat la proposta perquè accedir a un pis de protecció oficial calgui un mínim de deu anys d'empadronament, en lloc dels tres actuals, per afa-

vorir l'arrelament i per facilitar el retorn dels nostres joves expulsats a altres pobles i ciutats. Com és possible que el PSC voti en contra del retorn dels nostres joves o no tan joves a les nostres poblacions?". Turull ha subratllat que Junts "no és només un partit, sinó un projecte que camina carrer a carrer, plaça a plaça, casa a casa", i ha defensat que els ajuntaments necessiten "gent seriosa, preparada i compromesa, que estimi la seva gent més que el seu càrrec". A dinou mesos de les municipals, el secretari general ha advertit d'un "context molt difícil" i ha reivindicat el paper "cabdal" de Junts: "La centralitat del país no passa ni pels qui volen adormir-lo ni pels qui volen agreujar el problema. Entre els extrems hi ha una força que afronta els reptes sense radicalismes ni sectarismes: Junts".

SENAT

Pujol acusa Pedro Sánchez de "triler" i li augura "debilitat parlamentària": "Posaria les mans al foc pel PSOE o tenen una màquina de fer bitllets?"

El portaveu de Junts al Senat, Eduard Pujol, ha acusat el president del Govern espanyol, Pedro Sánchez, d'haver actuat "com un Houdini o un triler de manual", fet que, segons ell, "condemna a perdre suports i a viure en la debilitat parlamentària més absoluta". "Si no, temps al temps", ha advertit durant la seva intervenció a la comissió d'investigació del cas Koldo al Senat. Pujol ha remarcat que Junts hi acudeix "com a partit d'oposició a un govern incomplidor" i ha assegurat que "ja n'hi ha prou" de la manca de compromís de l'executiu espanyol amb Catalunya. "Hem complert, hem tingut paciència, però el govern Sánchez no ha estat lleial", ha afirmat. Pel portaveu, les informacions que afecten el PSOE "els situen en un terreny pantanós", ja que "parlar de sobres sense segell i diners en metàl·lic dins no sembla massa net". En

aquest sentit, ha preguntat a Sánchez "si a Ferraz hi tenen una màquina de fer bitllets a l'estil del carrer Gènova" i si seria capaç de "posar les mans al foc pel president socialista del govern d'Espanya o pel mateix PSOE". Pujol també ha retret a Sánchez el seu paper durant l'aplicació del 155 contra Catalunya i la seva "complicitat amb el PP". Segons ell, "el PSOE va abraçar Rajoy i va mirar cap a una altra banda quan l'estat de dret va decidir ser un estat de part". Aquella actitud, ha afegit, "va obrir la porta al lawfare contra el catalanisme i a les trampes de l'Estat que encara patim avui". Recordant les "clavegueres de l'Estat", Pujol ha citat els informes falsos contra Mas, Pujol i Trias, i ha qüestionat si Sánchez dimitiria "el dia que l'UCO faci un informe que asseguri que vostè i el PSOE són corruptes". "Li donarà la matei-

xa credibilitat que a l'informe que va acabar amb Santos Cerdán?", ha preguntat. El portaveu ha afirmat que, després del trencament de relacions amb el PSOE, "els socialistes no han dit ni una sola veritat", i ha ironitzat: "Vostè mai té la culpa de res; al final pensarem que a l'hora del pati li prenen l'entrepà i encara el renyaven." Pujol també ha criticat la gestió d'Ábalos com a ministre de Transports, acusant-lo d'estar "més pendent del parador de Terol que dels trens i del caos de Rodalies a Catalunya". "Durant tres anys el govern va funcionar sense ministre de Transports", ha ironitzat. Finalment, ha lamentat no poder intervenir en català, recordant que el PSOE ha proposat la llei de Junts per permetre l'ús de les llengües cooficials al Senat, i ha reclamat "respecte per la diversitat lingüística i política de l'Estat".

ARA DIC BLANC

N ElNacional.cat @elnacionalcat · 28 d'oct. ...
Turull descarta cap moció de censura: "És Sánchez qui ha de pensar com afrontar la nova etapa"

El secretari general de Junts rebutja la mà estesa del PSOE: 'Ja no ens els creiem'

ARA DIC NEGRE

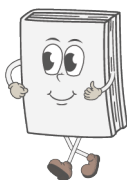
N ElNacional.cat @elnacionalcat · 23 h ...
Rufián carrega contra Junts: "Són molt pesats. Si no aporten, que s'apartin"

"El que saben fer és no fer absolutament res. És el seu espai ideològic natural, el de PP i Vox", ha assegurat el republicà

MIRIAM NOGUERAS

Portaveu al Congrés dels Diputats

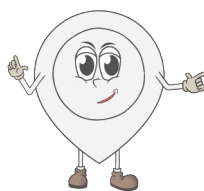

UN LLIBRE

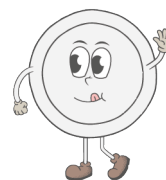
M'apassiona la novella històrica, ambientada a Catalunya i en català: "La passadora" o "Francesca de Barcelona" de la Laia Pèrrarnau, per exemple. M'han agradat molt les novel·les de Júlia Navarro com "Digue'm qui soc" o "Tu no mataràs". Dos dels últims llibres que he llegit, però, amb un registre totalment diferent, són marca Elizabeth Strout: "Tot és possible" i "Lucy a la vora del mar".

UN LLOC

Casa. Amb els meus. Quan hi soc, no em cal res més. Cardedeu. Sortir a picar alguna cosa amb la família i amics. Passejar-hi amb els gossos pels camps. Córrer. Practicar-hi un esport que adoro: boxa. També m'escapo sempre que puc a Mataró, casa meua també.

UN PLAT

M'encanta dinar i sopar en família i amb els meus amics. Tothom rondina perquè no esmorzo mai! Reconec que soc panarra de tota la vida. Un bon àpat sense pa és una mica menys exquisit... Amb un arròs a la cassola amb carn, un pollastre ben torrat a la brasa o un bon tomàquet amanit amb oli d'oliva català soc feliç.

SENAT

Abella retreu al conseller d'Agricultura i Ramaderia, Óscar Ordeig, la seva inacció a Europa davant la crisi de la dermatosi nodular contagiosa

Junts ha retret al conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, Òscar Ordeig, la seva inacció a la Comissió Europea davant la crisi de la dermatosi nodular contagiosa. La setmana passada, Junts ja va demanar la seva dimissió per la falta de previsió i la mala gestió d'aquesta crisi. "Vostès van tard i malament i avui ho hem pogut tornar a certificar", ha manifestat la diputada Jeannine Abella en el marc de la compareixença del conseller d'Agricultura al Parlament. "Volem un conseller que sàpiga gestionar", ha assenyalat, i ha reiterat la seva "inhabilitat per continuar al capdavant de la conselleria".

Abella ha assegurat que cal replantejar l'efectivitat dels protocols marcats per Europa i aplicar el sentit comú a la normativa a l'hora de sacrificar animals. Així, ha afirmat que Junts s'hagués plantat davant la Comissió Europea per buscar solucions per salvar part dels ramats que,

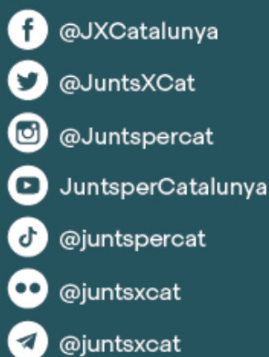
tot i formar part del mateix llibre d'explotació, "no havien estat en contacte amb positius durant més de vint-i-un dies". Abella ha advocat pel buidat sanitari parcial en animals que no han estat en contacte i ha recordat que Junts ja va demanar un informe sobre l'efectivitat dels buits sanitaris en el control de la malaltia en el marc del Debat de Política General.

La diputada ha lamentat que el Departament no demanés a Europa un pla de vacunació per començar les inoculacions al juny, quan es va detectar el primer cas de dermatosi nodular a França, tenint en compte que la normativa europea preveu fer-ho un cop detectada la presència de la malaltia. Abella ha insistit que la preparació i l'organització dels equips de vacunació és clau per no perdre un minut. També ha recordat la manca de celeritat, més de quinze dies, per sol·licitar un pla per poder vacunar fora del

focus "i avui Europa encara no ho ha autoritzat". "En una malaltia tan contagiosa 24 hores són crucials, imagini's quinze dies. Si això no ha anat a més és per atzar còsmic, no per la seva gestió", ha afirmat.

Segons la diputada, "la seva desídia l'estan pagant els ramaders: 18 explotacions buides, gairebé 3.000 animals sacrificats i més de 150.000 afectats per restriccions. Aquest és el preu que de moment ha hagut de pagar el sector boví per culpa de la seva mala gestió".

Finalment, Abella ha demanat explicacions sobre els ajuts a les divuit explotacions afectades, després que el Departament anunciés l'obertura de crèdits a través de l'Institut Català de Finances el passat 6 d'octubre. "La primera ja ho va perdre tot el 4 d'octubre i encara no ha vist ni un sol euro. Com ajudarem a pagar les factures a aquesta gent?", ha reblat.

junts